

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

«*Ἡ τιμὴ τοῦ ἀδελφοῦ*». — Εἰς τὸ θέατρον «Κοτοπούλη» τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐδόθη τὸ τελευταῖον ἔργον τοῦ κ. Ξενοπούλου, «*Ἡ τιμὴ τοῦ ἀδελφοῦ*». Ὁ κ. Ξενοπούλος, ἀκολουθῶν πάντοτε τὴν τακτικὴν, τοῦ νὰ δραματοποιῇ τὰ διηγήματα καὶ μυθιστορήματά του, μᾶς παρουσίασε τὸ πρὸ δύο ἐτῶν δημοσιευθὲν εἰς τὴν ἑφημερίδα «*Ἔθνος*» μυθιστόρημά του «*Ἡ τιμὴ τοῦ ἀδελφοῦ*», τὸ ὁποῖον τότε εἶχε μεγάλην ἐπιτυχίαν, ὡς τετράπρακτον ρεαλιστικὸν δράμα. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου ὡς ἐκ τούτου εἶναι πολὺ γνωστή. Ὁ ἀδελφός, ὁ ὁποῖος ὡς βοηθὸς καὶ τρόφιμος τῆς ἀδελφῆς του, δέχεται τὴν ἀτιμίαν, γίνεται ἐκδικητὴς τῆς ἀνυπάρκτου πλέον τιμῆς του τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ ἀδελφὴ παύει πλέον νὰ τὸν ἀνέχεται ὡς καταδόθραν τῶν τῶν χρημάτων, ποῦ κερδίζει μὲ τὴν ἑμορφίαν της. Ὁ συγγραφεὺς θέλει νὰ δείξῃ εἰς τὸ κοινόν, ὅτι οἱ ὡς ἥρωες θεωρούμενοι ἐκδικηταὶ τῆς οἰκογενειακῆς τιμῆς, δὲν εἶναι παρὰ οἱ αἰσχρότεροι δολοφόνοι. Καὶ μάλιστα δολοφόνοι, φρονεῦντες ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, βασιζόμενοι εἰς τὴν ἱερὰν ἰδέαν τῆς τιμῆς, τὴν ὁποῖαν τόσον ἔχουν κατασπιλώσει. Ἐνα μεγάλο προτέρημα τοῦ ἔργου εἶναι, ὅτι ὅλοι οἱ τύποι εἶναι ἐκ τοῦ φυσικοῦ, χωρὶς καμμίαν ἑξαρσιν ἢ κατάπτωσιν. Ζωντανὴ ἀναπαράστασις τῆς ζωῆς καὶ τῆς κοινωνίας μας «*Ἡ τιμὴ τοῦ ἀδελφοῦ*», βεβαίως δὲν εἶναι ἔργον μεγάλης ἀξίας. Ἐὰν ὅμως δὲν φθάνῃ τὸν «*Κόκκινον Βράχον*», εἶναι τὸ σπουδαιότερον ἀπὸ ὅλα τὰ μέχρι σήμερον δοθέντα κατὰ τὴν ἐφετηνὴν περίοδον Ἑλληνικὰ ἔργα. Ἐὰν ὁ κ. Ξενοπούλος ἐπεμελείτο περισσότερον τοὺς διαλόγους, θυσιάζων καὶ μερικὰ ἐπιτυχῆ διὰ τὸ μυθιστόρημα σημεία, θὰ παρέδιδεν ἕνα ἔργον

τὸ ὁποῖον θὰ τὸν ἀπεζημίωσεν ἠθικῶς διὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ εἰς τὸ θέατρον Κυβέλης δοθέντος ἔργου του «*Ὁ ἔρως θριαμβεύει*». Ὁ θίασος μελετημένος καὶ ἡ Δ^κ Κοτοπούλη πολὺ ἀτοργικὴ διὰ τὸ τελευταῖον αὐτὸ τέχνην τοῦ αἰωνίως παραπνευμένου συγγραφέως.

Ἡ Δ^κ Κοτοπούλη, τελεία εἰς τὸν ρόλον της. Οἱ κ.κ. Φιλιππίδης καὶ Μυράτ θαυμάσιοι. Ὑπέροχος ὅμως ὁ κ. Ἰωάννου. Ζωντανότερος τύπος δὲν παρουσιάσθη ποτὲ εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρου.